

ליליען / לייב ניידוס

עברית: ישראלה בקר

שושן צחר / לייב ניידוס

שושן צחר, פרחי שושן צחר גוועים על הנקר.
אור־שמש בשבילם זוהר, אכל לא עוד יזקר,
גם רוח קל אותם לוטף, אכל לא עוד ילטף,
וטל־ערבית אותם עוטף, ולא עוד יעטף.

גלים שקטים חופזים אז למנות את כאבם,
גם פרחים באים, נושאים קולם ביבבה,
ומפל עבר נקהלות סביב נשמות־פרחים,
וברעד של קדושה כלם על ברפיהם שחים.

צבעים הרחק במערב משהים את משחקם,
ואי־שם נאנח לו צל בקול דממה נקה,
אתו ביחד נאנח העשב שחור.
שושן צחר, פרחי שושן צחר גוועים על הנקר.

תל־אביב, אוגוסט 2024

ליליען, ווייסע ליליען שטארבן אויפן טייך.
ס'טוט אויף זיי דער ווינט צום לעצטן מאָל אַ שלייך,
ס'טוט פֿאַר זיי דער שטראַל צום לעצטן מאָל אַ לויכט,
און צום לעצטן מאָל דער אָוונט־טוי באַהויכט.

שטילע כוואליעס איילן גריסן זייער וויי,
שמעטערלינגען קומען וויינען איבער זיי,
און די בלומען־זעלן קלויבן זיך אַרום,
און זיי קניען אלע ציטעריק און פֿרום.

פֿאַרבן אויפֿן מערב האַלטן איין דאָס שפּיל,
ערגעץ טוט אַ זיפֿץ אַ שאַטן אין דער שטיל,
און דאָס גראַז דאָס בלייכע זיפֿצט מיט אים צוגלייך.
ליליען, ווייסע ליליען שטארבן אויפֿן טייך.

יעקאטערינאַסלאַוו, 1915

(פֿון ליריק)